

การศึกษาการแปลความไม่สุภาพจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในวรรณกรรมเยาวชน

จिरาวรรณ สุขวิทยากุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2557

Copyright by Mahidol University

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

การศึกษาการแปลความไม่สุภาพจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในวรรณกรรมเยาวชน

A STUDY OF IMPOLITENESS TRANSLATION FROM ENGLISH INTO THAI IN CHILDREN'S LITERATURE

จิราวรรณ สุขวิทยากุล 5436375 LCCD/M

ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง, Ph.D., ธีรพงษ์ บุญรักษา, ปร.ด.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของกลยุทธ์ความไม่สุภาพและการแปลความไม่สุภาพในวรรณกรรมเยาวชนจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยและบริบทที่ส่งผลต่อการแปลความไม่สุภาพ วรรณกรรมเยาวชนจำนวน 4 เรื่องที่นำมาศึกษา คือ (1) *Bud, Not Buddy* (2) *Junk* (3) *The Graveyard Book* และ (4) *The Tale of Despereaux* และฉบับแปลภาษาไทย คือ (1) *บู้ด* (2) *หลง* (3) *ผจญภัยในสุสาน* และ (4) *เดเปอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก* ตามลำดับ

จากผลการศึกษาพบการใช้กลยุทธ์ความไม่สุภาพในวรรณกรรมเยาวชนทั้ง 4 เรื่อง โดยกลยุทธ์ความไม่สุภาพที่พบสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทตามแนวคิดของบอสฟิลด์ (Bousfield, 2008) ได้แก่ กลยุทธ์ความไม่สุภาพแบบตรงประเด็น และกลยุทธ์ความไม่สุภาพแบบไม่ตรงประเด็น โดยกลยุทธ์ความไม่สุภาพทั้งสองประเภทสามารถแบ่งตามการคุกคามหน้าได้ 3 ประเภท ดังนี้ (1) กลยุทธ์ที่คุกคามหน้าเชิงบวก (2) กลยุทธ์ที่คุกคามหน้าเชิงลบ และ (3) กลยุทธ์ที่คุกคามหน้าเชิงบวกและหน้าเชิงลบ

กลวิธีการแปลความไม่สุภาพในวรรณกรรมเยาวชนจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจำแนกได้เป็น 2 ประเภทตามแนวคิดของนิวมาร์ก (Newmark, 1988) คือ การแปลแบบเน้นต้นฉบับ (SL emphasis) และการแปลแบบเน้นฉบับแปล (TL emphasis) ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ในการใช้กลวิธีการแปลทั้งสองกลวิธีนั้น มีทั้งกรณีที่ฉบับแปลสามารถรักษากลยุทธ์ความไม่สุภาพในต้นฉบับไว้ได้และกรณีที่ไม่สามารถรักษากลยุทธ์ความไม่สุภาพไว้ได้ โดยพลังวัฒนธรรมปฏิบัติในต้นฉบับอาจไม่ได้รับการถ่ายทอดมาสู่ฉบับแปล แม้ผู้แปลจะ使用方法การแปลแบบตรงตัวด้วยเพราะปัจจัยความแตกต่างทางด้านภาษาและวัฒนธรรม ดังนั้น ในการแปลความไม่สุภาพ จึงต้องคำนึงถึงความหมายทั้งทางอรรถศาสตร์และทางวัจนปฏิบัติของถ้อยคำในต้นฉบับ นอกจากนี้ ผลการศึกษา ยังแสดงให้เห็นว่า การเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายมีผลต่อการแปล โดยอาจทำให้กลยุทธ์ความไม่สุภาพในต้นฉบับเปลี่ยนเป็นกลยุทธ์ความสุภาพในฉบับแปลได้

คำสำคัญ: การแปล / ความไม่สุภาพ / การแปลวรรณกรรมเยาวชน / กลยุทธ์ความไม่สุภาพ / วรรณกรรมเยาวชน

A STUDY OF IMPOLITENESS TRANSLATION FROM ENGLISH INTO THAI IN CHILDREN'S LITERATURE

CHIRAWAN SUKWITTHAYAKUL 5436375 LCCD/M

M.A. (LANGUAGE AND CULTURE FOR COMMUNICATION AND DEVELOPMENT)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: SUJARITLAK DEEPADUNG, PH.D., THEERAPHONG BOONRUGSA, PH.D.

ABSTRACT

This thesis is a qualitative research, the objectives of which were to study the classification of impoliteness strategies and to study the impoliteness translation in children's literature from English into Thai. The study includes an analysis of factors and contexts affecting the translation of impoliteness. The 4 items of children's literature selected for study were (1) *Bud, Not Buddy* (2) *Junk* (3) *The Graveyard Book* and (4) *The Tale of Despereaux* and their Thai translations.

The results show that all four titles of children's literature contained impoliteness strategies which could be divided into two categories as classified by Bousfield (2008), namely, on record impoliteness, and off record impoliteness. These two categories can be further subdivided according to the hearer's face attack as: (1) the strategy attacking the positive face (2) the strategy attacking the negative face or (3) the strategy attacking both the positive and negative faces.

The translation of impoliteness in children's literature from English into Thai was classified into two major methods, in accordance with Newmark's (1988) translation approach, which were SL emphasis and TL emphasis. Due to language and cultural differences between the source text and the target text, there were cases in which the application of these two methods successfully transferred the illocutionary force from the source text to the target text. In other cases, it was less successful. The source text's illocutionary force might not be rendered to the target text even though the translator employed a literal translation. Therefore, when translating an impoliteness strategy, both semantic and pragmatic aspects of meaning of the source text should be considered. The research results, in addition, reveal that the choice of pronouns and final particles played an important role in translation to the extent that it can turn an impoliteness strategy used in the source text into a politeness strategy in the target text.

KEY WORDS: TRANSLATION / IMPOLITENESS / TRANSLATION OF CHILDREN'S LITERATURE / IMPOLITENESS STRATEGY / CHILDREN'S LITERATURE